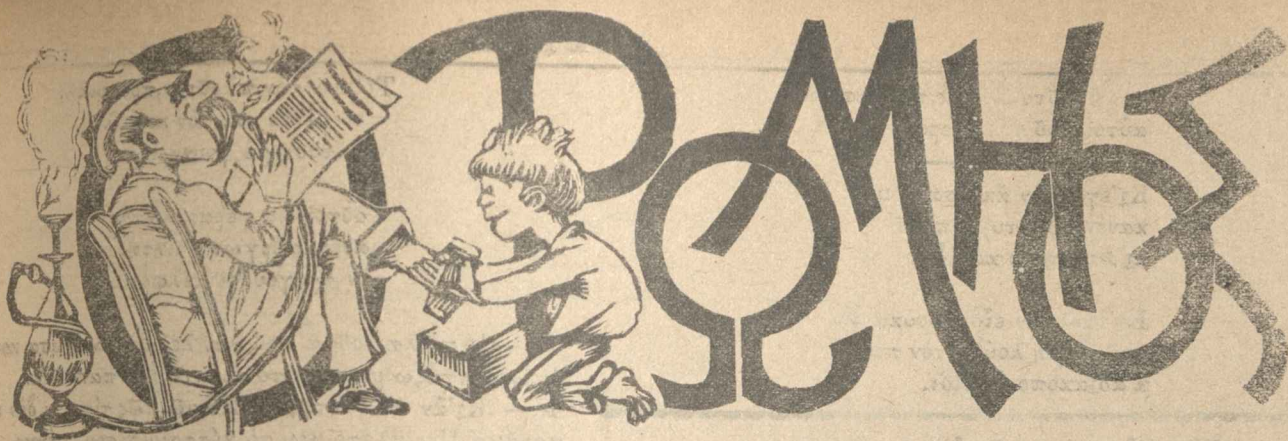

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΕΛΑΡΙΟ ΣΟΥΓΗΣ

Ἐκτον κι' εἰκοστὸν ἀριθμοῦμεν χρόνον
μέσα' στήν κλεινὴν γῆν τῶν Παρθενίωνων.

Εἴκοσι κι' ἐνὰ Γενάρη,
τὸ Τριῶδι θ' ἀριθμάρη.

Καινούργιος χρόνος ἔνδεκα καὶ χίλια κι' ἐνιακόσα,
ὅλο γιὰ τὴν Ἀνθρώποι θὰ περνοδὶν ἡ γλῶσσα.

Χίλια πενήντα κι' ἑξή κι' ἑκατό,
καὶ πάλι νέο κάζο δυνατό.

Λόγος ἀδράς ρητορικῆς περὶ Τραπεζῆς Ἐθνικῆς.

Φ.—Νέος λοιπὸν Διοικητὴς τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς.

Π.—Σὺν μου' μιλής γιὰ Τράπεζαις νομίζω πῶς μ' ἐμπικίζεις.

Φ.—Γιατί, μωρὲ μαμμάκουθε;

Π.— Γιατί; καὶ μ' ἐρωτᾷς.

ὅταν τὸ τόσο χάλι μου, βρὲ Φασούλῃ, κυττάς;

Ὅποτεν βλέπης φίλο σου χωρὶς λεπτό στήν τσέπη

νὰ τοῦ' μιλής γιὰ Τράπεζαις νομίζω πῶς δὲν πρέπει

καὶ πάντοτε ἐξεπίτηδες τὸ κάνεις σὺ, φαφούτῃ,

ὅταν μὲ δῇς ἀπένταρο νὰ μου' μιλής γιὰ πλούτῃ.

Φ.—Κι' ἂν σὺ δὲν ἔχῃς ποῦ καὶ πῶς νὰ κλίνῃς τὸ κεφάλι.

τίσῃσιν ἔχ' ἡ Τράπεζα μὲ τὸ δικό σου χάλι;

Λησμόνησε τὴν φτώχεια σου κι' ἄλλοῶς τὸ πρᾶγμα κρίνει...

ἡ Τράπεζα, βρὲ Περικλῆ, τοῦτο τὸ κράτος εἶναι,

καὶ σὲ μεγάλας συμφοραῖς κι' ἀμέτρητα δεινά μας

ἐσώθη μετὰ τὴν Τράπεζαν ἡ φτωχοκώστενά μας.

Κι' ἔλαθε φῶς ἀληθινόν,
κι' ὅποτεν εἰς καιροὺς δεινῶν
ἦτο τὸ χρῆμα σπάνιον,
τῆς ἔκαμε καὶ δάνειον.

Γιὰ τοῦτο μ' ἔμπρος' στήν Τράπεζα πρέπει νὰ στέκῃς σουζα
γιατὶ μ' αὐτὴν ἐσώθηκε πολλὰκις ἡ μουφλουζα,
καὶ πάντα καταφύγιον ἐζήτησεν ἐκεῖ.
δικαίως δὲ κι' ἡ Τράπεζα λογίζεται Ἐθνικὴ.

Διὸ κι' ἐμεῖς κινῆσωμεν
χορδὰς ἀρχαίας λύρας,
καὶ τὸν χρυσὸν ὑμνήσωμεν
ἀληθινῆς σωτήρας.

Αὐτῆς, αὐτῆς ἡ χάρις
'στὸ κράτος διεχύθη
γενναῖα κι' ἀφειδῆς.

Αὐτὴν καὶ σὺ, βερέμῃ,
μὲ στόμα καὶ καλεμὶ
νὰ γλυκοκελατῇς.

Ἐμπρὸς λοιπὸν, τραγοῦδῃς μ' ὀλόχρυσο δοξάρι...
ὁ πλοῦτος εἶναι ποίησις ἀληθινή, μιζάρη.

Γι' αὐτὸν λατρεῖα περισσή...

μὲ τοῦτον εἰμπορεῖς καὶ σὺ

νὰ γίνῃς πληρεξούσιος.

Μὴ στρέφῃσαι περὶ πτωχά,

καὶ νὰ τὸν φάλης μοναχά

θαρεῖς πῶς εἶσαι πλούσιος.

Μὴ εἶσαι φαφλάς, βαγλός...

τοῦτος κινήσεως μοχλός.

τοῦτος καὶ βάσις καὶ κορηπὶς

κάθε μεγάλης προκοπῆς.

Πόρταις ἀνοίγει, πόρταις κλείει...

τοὺς ἀπεντάρους Περικλῆ,

παράτησέ τοὺς μοναχοὺς,

πάψε μαζί τὸν νὰ μιλής...

πηγαίνοντας μετὰ τοὺς πτωχοὺς

τὴν φτώχεια τὸν καὶ σὺ κολλᾷς.

Πήγαινε μ' ὅσους τὸν φουσῶν

κι' εὐποροὶ θεωροῦνται...

τὸν πλοῦτο, βλάκα, τὸν μισοῦν
αὐτοί, ποῦ τὸν στεροῦνται.

Κι' ἐγὼ δὲν ἄκουσα, κουτέ,
κανένα δύστυχο ποτέ
κι' ἀπένταρο κασίδη.

Κι' ἐγὼ δὲν εἶδα φουκαῖρα,
ποῦ νὰ μὴ λούζη τὸν παρᾶ
μ' ἀδιάκοπο βρισίδι.

Σκέψεις τοῦ ψωραλέου περὶ τοῦ κεφαλαίου.

"Ας βρίζη κάθε φουκαῖρας τὰ χρήματ' ἀπὸ ζήλεια...
τὴν Ἀλεπού τὴν ἄμοιρη μὴ λησμονῆς καὶ σύ...
σὰν εἶδε πῶς δὲν ἐφθανε νὰ πιάσῃ τὰ σταφύλια
εἶπε μὲ πόνον μέσα της πῶς ὅμορφες εἰσὶ.

Πάψε γὰρ φτώχεια νὰ μοῦ λές... μακρὰν οἱ ψωραλέοι...
αὐτὰ λαλεῖ μὲ σύνεσιν ὁ Φασουλῆς ὁ σός...
ἀλλ' ὅμως καὶ τὸν Πίνδαρον μὴ λησμονῆς, ποῦ λέει
πῶς εἶναι πῦρ αἰθόμενον ὁ λάμπων ὁ χρυσός.

Ὁ πλοῦτος πάντων κύριος,
καὶ σὲ καιροὺς δυστύχους
ὅταν φανῇ σωτήριος
θέλει Πινδάρου στίχους.

Μ' αὐτὸν τὸ κράτος εὐτυχεῖ,
κι' ἐμπρός του κάνει τούμπαις,
κι' ὅσα τοῦ ψάλλουν οἱ φτωχοὶ
νὰ τὰ θαρρῆς ἀρλούμπαις.

Εὐφῆμει πλοῦτον λατρευτὸν,
κλαψάρ' Ἱερεμία,
δὲν γίνεται χωρὶς αὐτὸν
ἀνόρθωσις καμμία.

Τὸ κράτος δίχως χρήματα
πρὸς δρᾶσιν δὲν σφριγᾷ...
εὐφῆμει καθιδρύματα
πλοῦτου παραγωγά.

"Υμνεῖ τὸν πλοῦτον τὸν καλόν, χρυσοῦ τοῦ πρέπουν στίχοι...
μέσα σὲ δούλου πονηροῦ τὰ χέρια σὰν δὲν τύχη,
τότε δὲν σήπεται στὴν γῆν,
τότε τὸν βλέπουν βοηθόν,
τότε τὸν βλέπουν ἀγαθὸν
κι' ἀναγεννήσεως πηγὴν.

Π. — Μ' αὐτὸν τὸν πλοῦτο σήμερα μοῦ γίνηκες τσιμποῦρι.
Φ. — Κι' ἄλλα γὰρ τοῦτον θὰ σοῦ πῶ καὶ σκάσε, σκυλομούρη.
Ὁ πλοῦτος ὁ σωτήριος,
ὁ δρῶν, ὁ κινήτριος,
κάθε σοφὸς τὸ ξέρει
πῶς ἔως σ' ἄστρα τοῦρανοῦ
καὶ τὴν ψυχὴ μας καὶ τὸν νοῦ
ποιητικῶς εἰσφέρει.

"Σ' αὐτὸν τὸν πλοῦτον πρόσφερε θυσιάς, μίον κάρο...
λαμπρὸς ὁ πλοῦτος ὁ μαχθὼν, ὁ σώζων, ὁ παλαίων,
καὶ τὸν κακὸν τοὺς τὸν ψυχρὸ καὶ τὸν κακὸν τοὺς φλάρο
ἐκείνων, ὅπου μαίνονται κατὰ τῶν κεφαλαίων.

Μόνον μὲ τοῦτον εὐρωστος ὁ κύσμος ἀναθάλλει
κι' εὐελπὶς καρδμόνει...
ὠρεῖται τὸ κεφάλαιον, ἀλλὰ καὶ μὲ κεφάλι
καὶ χέρια σὰν τὸ χιόνι.

Τοῦτον τὸν πλοῦτον, προσφιλή,
ποῦ θέλει καὶ τὸν κουρελῇ
νὰ ντύσῃ μὲ γουναιρικά.

Τοῦτον ὡς γέρας ἀρετῆς
καθένας ἔργων ποιητῆς
τὸν τραγουδεῖ μελωδικά.

Π. — Ἀπ' ὅλα τοῦτα ποῦ μοῦ λές δὲν ἐννοίωσα κανένα
ἐγὼ κυττάζω μονάχα, τὸ τρύπιο μου παπούτσι.
Φ. — Κι' ἂν τὸ κυττᾷς σὲ βεβαιῶ πῶς τίποτα δὲν κάνει
μονάχα, Περικλέτο μου, τὸ κύτταγμα σου χάνεις.
Ποῦ ξέρεις τώρα καὶ μ' αὐτὸ τὸ τρύπιο στιβαλέτο
ἂν ἐν ἀγνοίᾳ πλούσιος δὲν εἴσαι, Περικλέτο.

Π. — Θὰ φῆς καμμιὰ κατραπακιά γι' αὐταῖς τῆς ἀνάγκης;

Φ. — Εἰς τοὺς πλουσίους ἄγκαις μὴ ρίχνης τῆς ματιᾶς
ἀλλὰ τοῦ πλοῦτου τοῦ χρηστοῦ νὰ μένης θαυμαστής
καὶ μὴ κορδόνεσαι ποτέ γιὰ σοσιαλιστῆς.

Λέει μὲ ψυχῆς βρασμὸ γὰρ τὸν σοσιαλισμὸ.

Φ. — Μὴν ἀκούης σαχλαμάρας σοσιαλιστῶν συγχρόνως,
μὴ κατὰ τῶν κεφαλαίων σὲ κινῇ παροξυσμός,
κι' ἀπὸ τότε, ποῦ χεῖ γίνεαι τοῦτ' ἢ πλάσις τῶν κλυθμένων,
ἤτο τοῦτο, ποῦ καλεῖται τώρα σοσιαλισμός.

Μὴ νομίζης ὅτι τοῦτο
εἶναι κάποιον νέο φρούτο.
Μὲ τὴν πάροδον τῶν χρόνων
ἄλλαξαν ἢ λέξεις μόνον.

Τίποτα δὲν εἶναι νέον... ὅλα κουτουροῦ κουβέντα...
μὴν ἀκούς αὐτὸν κι' ἐκεῖνον, ποῦναι βλάκας μὲ πατέντα,
καὶ νομίζει πῶς σὰν ρέκτης ἀληθῶς καινοτομεῖ
ἂν τοῦ γείτονος ἀρπάξῃ καμμιὰ μέρα τὸ ψομί.

Κι' ἂν κανεὶς φτωχὸς δὲν μείνῃ στὸν πλανήτη, μπουνταλὶ
πάντα θὰ μισοῦν ἐκεῖνοι, ποῦ χουνε τὰ πῖο πολλὰ.
Μὰ κι' ἂν ὅλοι πλοῦτον ἴσον ἔχουν στὸν ντουναῖ τὸν πλοῦτον
βεβαιῶσου πῶς καὶ τότε,
ξυλινέ μου, Δόν-Κισπῶτε,
κάποιος θάνατι, ποῦ θὰ θέλῃ νάχῃ κάτι παραπάνω.

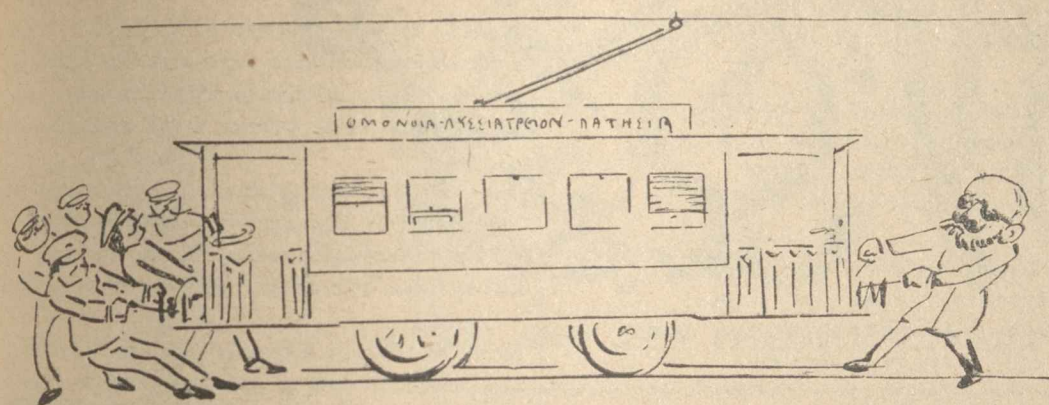
Μὴ σοῦ γανώνουν τὸ μεγάλο μωρόσοφοι σοφοί,
σοῦ λέγω δὲ μὲ στοίχημα πῶς στὸν πλανήτη τοῦτο
μέχρις ἐκείνης τῆς στιγμῆς, ποῦ θὰ καταστραφῇ,
θὰ πολεμῆται λυσσώδως ἢ φτώχεια μὲ τὸν πλοῦτο,
κι' ἀπὸ τὸν πόλεμον αὐτὸν θὰ βγαίη κάθε δρᾶσις
κι' ἔτσι θὰ πάη λέωντας ἢ σιχαμένη πλάσις.

"Υμνος ἀρετῶν δρῶ Διοικητῶν.

"Ὁμως σὰν χάλας μὴν κυττᾷς,
μὴ φαίνεσαι ψοφῆμι,
καὶ σήμερα Διοικητὰς
τῆς Ἑθνικῆς εὐφῆμει.

"Υμνησε καὶ σύ, γαλιάνδρα,
ἕνα ριζοσπάστην ἄνδρα,
ἐπευφῆμισε τὸν Στρέιτ, τὸν μεγάλο καινοτόμο,
ποῦ μετὰ μακροὺς ἀγῶνας ἀνοίξε καινούριο δρόμο.

Γιὰ τὸν Στέφανο στεφάνι...
ἔπειτ' ἀπὸ χρόνων κύπους

ὅπως ἴππος ἀελλόπους
νικητῆς στὸ τέμμα φθάνει.

Ἡλιθίως μὴν κυττᾷς,
τόσην δρᾶσιν ἐνθυμήσου,
καὶ νὰ τῶχης γὰρ τιμὴ σου
ὅταν τέτοιους μαχητὰς
σὰν τὸν Στρέιτ θαρραλέους
τραγουδῇς στοὺς ἀγελαίους.

Δὲν πρέπει, βρε κολοκυθᾶ,
νὰ σιωπῶνται τ' ἀγαθὰ.

τοῦτο θαρρῶ κι' ὁ Πίνδαρος πῶς κάπου τὰν ἀφέρει...
Π. — Σήμερα μὲ τὸν Πίνδαρο μ' ἐλύσσαξες, παγκιέρη.

Φ. — Πρέπει καθέννας τάχαθὰ νὰ τὰ διακηρύττῃ,
καὶ νὰ περνᾷ γὰρ τοὺς καλοὺς σ' ὀλόχρυσο σειρήνι
τὴν πούλα, τὸν αὐγερινό, καὶ τὸν ἀποσπερίτη.

Κι' ἡ Τράπεζα, βλακέντιε, δὲν εἶναι παρὰ Μοῦσα,
ποῦ λίραις ζηλευταῖς κρατεῖ
καὶ σὲ χρυσάφια περπατεῖ
χρυσότομη, χρυσόχερη, καὶ χρυσόποδαροῦσα.

Δόξασε τὴν κορυφὴ της,
Περικλέτο μου σαράφη,
πάρε τὴν ὑπογραφή της
νὰ τὴν δώσης γὰρ χρυσάφι.

Εἰς τὴν ἄχαρη μπακίρα
στρέφε πάντοτε τὰ νῶτα...
πῶς μ' ἀρέσει, κάθε λίρα
ὅταν γράφεται μὲ γιῶτα.

Ἐλα λοιπὸν τραγουδῆσε, κεφάλι ψωραλέον,
τὸν γεραρὸν Διοικητὴν, ἀποχωροῦντα πλέον.
Ὅλοι τοῦ λέν: εὐὰν εὐοί,
καὶ κάνουν τόπο νὰ διαβῇ.

Γεραίρουν τὸν ἀγῶνα του,
καὶ τώρα γὰρ τιμὴ του

κρεμοῦνε τὴν εἰκόνα του,
στήνουν τὴν προτομή του.

"Ὁμως ἂς ψάλλωμεν κι' ἐμεῖς
ἐπαίνους ὁμοφώνως
στὸν ἄξιον καὶ προτομῆς
καὶ γλαφυρὰς εἰκόνας.

Ὁ Στρέιτ ἀπεχώρησε, καὶ τώρα πατριώτη,
στεφάνωνε τὸν Στέφανο, τὸν Γιάγκο χειροκρότει,
κι' ἂς μάθῃ χάριων σήμερα καὶ πᾶς μὴ Τραπεζίτης
πῶς ἔγινε διάδοχος ἀνὴρ Βαλαωρίτης,
μεγαλοστόμου ποιητοῦ ποιητικὸ βλαστάρι,
ὅπου γὰρ στίχους δὲν χαλᾷ χαρτὶ καὶ καλαμάρι.

Τοῦτον τὸν νέον προσκυνοῦ
καὶ χαιρώμενος τὸν προσφωνῶ:
Πῶς μὰς θωρεῖς χαρούμενος; πῶς σὺ Βαλαωρίτης
ἔγινες Τραπεζίτης,
καὶ πῶς δὲν ἀπεφάσιες μὲ ποιητὴ πατέρα
νὰ γίνῃς ποιητῆς,
νὰ τρέφεσαι σὰν τζιτζικας μὲ καθαρὸν ἄερα
καὶ ν' ἀεροβατῇ;

Ἐπευφῆμισε τὸν ἄνδρα μὲ τὰς τούσας ἀρετὰς,
κι' ἂν γὰρ ποίησι βωτᾶς,
μὲς στὴν ὠμόρρη ψυχὴ του θὰ τὴν εὖρης φτερωτή,
κι' ἐκεῖ μέσα σὰν τὴν ἔχη τί τὴν θέλει στὸ χάρο.

Αὐτὸς ποῦ λές ὁ γόνος γενναῖος ποιητικῆς
ἐποίησε τὴν ἄρσιν τῆς ἀναγκαστικῆς,
κι' ἐγὰθῃσαν ἀρχαίων λιματοτόπων ῥάκη.

Π. — Ἀπ' ὅλα τοῦτα ποῦ ψάλλεις δὲν ἔχω χαμπάρακι.
Φ. — Τὸ ξέρω, Περικλέτο, πῶς εἴσαι τενεκὲς
καὶ πρώτη ψωροκάρα,
καὶ πῶς δὲν δίνεις δαῖμα
γιὰ τῆς κυκλοφορίας τῆς ἀναγκαστικῆς.

Γνωρίζω τὸ μεγάλο σου πῶς τέτοια δὲν χωρεῖ
κι' οὔτε καμμιὰ μονέδα γὰρ σὲ κυκλοφορεῖ.

Τὸ ξέρω πῶς δὲν ξέρεις ἂν κι' ἡ παλιχαῖς ρεγγίνας
κυκλοφοροῦν ἀκόμη, κι' ἡ σφάντζικαις ἐκείναις.
Τὸ ξέρω πῶς δὲν δίνεις λεφτὸ γιὰ τὰ λεφτά...
Π. — Ἀφοῦ λοιπὸν τὸ ξέρεις γιὰτὶ τὰ λές αὐτά;

Λάτρης Μουσῶν νὰ μένω τὸ ροιζικὸ μου γράφει,
καὶ πῶς μπορῶ νὰ νοιώσω, καὶ πῶς μπορῶ νὰ κρίνω
πῶς τὸ χαρτὶ τιμᾶται καθὼς καὶ τὸ χρυσάφι,
ὅποτε μὴτε τοῦτο δὲν ἔχω, μὴτ' ἐκεῖνος;

Φ. — Εἶρω καὶ σὺ πῶς συμπάθεῖς πολὺ τοὺς ψωμοζήτας,
καὶ πῶς δὲν καταδέχεσαι νὰ ψάλλῃς Τραπεζίτας,
μὰ σήμερα τραγούδησε μὲ μουσικὴν ὄργανου
διάδοχον ἀντάξιον τοῦ Στρέϊτ τοῦ Στεφάνου.

Π. — Ἀλήθεια πῶς σοῦ φαίνεται καὶ τοῦτο, χλεμπονιάρη...
τὸ θέμμα τέτοιου ποιητοῦ τὴν λύρα νὰ μὴν πάρῃ,
μὰ στὴν πεζὴν Διοίκησιν ν' ἀρθῇ τῆς Ἐθνικῆς,
κι' ἀντὶ μ' ἐξάρσεις νὰ πετᾷ καὶ μὲ ρυθμούς καὶ μέλη,
τὴν ἄρσιν νὰ φαντάζεται τῆς ἀναγκαστικῆς
κι' ἰσοτιμίαν τοῦ χαρτιοῦ καὶ τοῦ χρυσοῦ νὰ θέλῃ.

Γόνος τοιοῦτου ποιητοῦ πρὸς Τραπεζῶν χρυσοῦς
νὰ φέρεται θριάμβους,
ποῦπρεπε σήμερα κι' αὐτὸς νὰ γράφῃ μολοσσούς,
σπονδαίους, χωλιάμβους,
καὶ γλωσσολόγους μαλλιαροὺς ὕμνων καὶ κουρεμμένους
τὴν γλωσσολογίαν νὰ νοσῇ τοῦ γλωσσολογῶντος γένους

Φ. — Ἐσὺ μὲ τέτοιαις μپοσιχαῖς νὰ χάνεσαι, ψωρίτη,
ὅμως ἐγὼ δοξολογῶ τοὺς δρῶντας ἐρρωμένως,
καὶ λέγω κατὰ Σολωμὸν γιὰ τὸν Βαλαωρίτη:
ὡμορφος κόσμος ἠθικός κι' ἀλήθεια μακάριμένος.

Ἀπεργία τράμ μεγάλη συγκινεῖ τὸν κόσμο πάλι.

Π. — Μὰ τεῖναι τούταις ἡ βρονταῖς καὶ τοῦτο το κακό;
μὴ πάλιν νέας στάσεις μὰς βρῆκε ξαφνικό;
μὴπως κανένα κούνημα γίνεται, κιτρινιάρη,
κι' ἐμεῖς οἱ κουτομόηδες δὲν πῆραμε χαμπάρι;

Φ. — Ἀκουσε φωναῖς κι' ἀντάρη,
τώρα πέφτουνε καὶ συμπάρα,
μπάρμ ἐδῶ καὶ μποῦμ ἐκεῖ.

Νέα, Περικλέτο, πάλι,
κι' ἀπεργία κάνουν πάλι
οἱ τροchioδρομικοί.

Γι' αὐτὸ ντράβαλα μεγάλη
καὶ θυμὸς τοῦ Κρητικοῦ,
καὶ πεζοῦρα καὶ καββάλα
κι' ἐπελάσεις ἱππικοῦ.

Στοὺς ἀπεργοὺς πηγαίνουν καὶ βουλευταὶ πολλοὶ
καὶ τὰ καὶ τὰ καθένας μὲ γλύκα τοὺς μιλεῖ.

Λέει κι' ὁ Νεγρεπόντης, μὰ τίποτα δὲν κάνει...
λέει κι' ὁ Λαγοπάτης, κι' ἐκεῖνος λόγια χάνει.

Κανένα τράμ δὲν βλέπεις νὰ τρέχῃ μὲς στὴν πόλιν,
ἐπιτροπαῖς ποικίλαις πηγαίνουν στὸν Μανώλη,
φεύγουν, ξαναγυρίζουν, σκοτίζουν τὸ μπαλό του,
κι' ὁ Ρέπουλης μὲ τούταις τραβᾷ τὸν διάβόλ του.

Τὰ τράμ τῆς Ἐταιρείας περιφρουροῦν στρατόπεδο,
τῶν ἀπεργῶν ἀφρίζουν γεννικὰ γυναικοπαῖδα,
παύ' ἡ συγκοινωνία, νεκρὰ τῆς πρωτευούσης,
καὶ συμπάρα στὸν ἄερα κι' ἀνάνιαχοι συγκρούσεις.

Κατὰ σπαθάτων ἐξορμῶν γυναῖκες Ἑλληνίδες,
κι' ἐγὼ τῆς βλέπω φρικτῶν καὶ κάνω τὸν σταυρό μου...
μοῦ φαίνονται, βρὲ Περικλῆ, σὰν σουφραζέτ Ἀγγλίδες,
ποῦ δέρνουνε τοὺς Ὑπουργοὺς καταμεσῆς τοῦ δρόμου.

Ἦταν ἀλήθεια τυχερὸς ὁ Στρατηγὸς ὁ Γάλλος;
νᾶλθη σὲ τοῦτο τὸν καιρὸ, ποῦ νέος πάλι σάλος
τὴν ἀρειμάνιον φυλὴν τὴν ἐξωθεῖ, τρελλὲ μου,
πρὸς σύγκρουσιν, πρὸς σύρραξιν, καὶ τρώπαια πολέμου.

Π. — Μ' ἀρέσει ν' ἀπεργοῦν τὰ τράμ... δὲν ξέρεις πόσο
ὅποτε δὶχως φόβο τράμ, τὸ βῆμα περιφέρω.
Φ. — Κι' ἐγὼ νομίζω, Περικλῆ, πῶς μὲ τὰ τράμ, ἐκεῖνα
χάλασαν τὴν Ἀθῆνα.

Π. — Ἀλήθεια λές... αἰθέρα πιά δὲν βλέπεις γαλανό
καὶ κιτρινίζεις σὰν περὶ κανένα τράμ, ἐμπρὸς σου...
Φ. — Σηκώνεις τὸ κεφάλι σου νὰ δῇς τὸν οὐρανὸ
καὶ βλέπεις μόνο σύρματα, ποῦ κάνεις τὸ σταυρό σου
Ἀφίνω πιά, βρὲ Περικλῆ, τὰ τόσα κουδούνισματτα,
τὰς στάσεις, τὰ μαλλώματτα, καὶ τὰ γυρεμοτοκίσματτα.

Π. — Χωρὶς τὰ τράμ, ἀπόλαυσις, γαλήνη καὶ μαγεία...
Φ. — Καὶ νὰ θυμῶνουν μερικοὶ γι' αὐτὴ τὴν ἀπεργία,
ὅπου θαρροῦν ἀληθινὰ πολῦτιμο τὸν χρόνον,
πάει καλὰ, βρὲ Περικλῆ, κι' ἐγὼ τοὺς δικαίονω,
μὰ νὰ θυμῶνουνε γι' αὐτὴν καὶ κἄτι κουνενέδες,
ποῦ ζημεροβραδώνονται μέσα στοὺς καφενέδες.

Π. — Ἀλήθεια λές... γι' αὐτοὺς κακό δὲν γίνεται μὲν
κι' αὐτοὶ μποροῦν ποδαρῆδόν
ν' ἀρροβιάζουν καθ' ὁδόν,
κι' ἀπὸ τὸν ἑνα καφενὲ νὰ πᾶν πεζοὶ στὸν ἄλλο.
Ἐν τούτοις ἂς ἐλπίζωμε πῶς ἴσως γίνῃ κι' ἄλλη,
καὶ δέξου δὴ κατραπακταῖς ἀπάνω στὸ κεφάλι.

Καὶ καμπόσαις ποικίλαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ἐτελέσθησαν οἱ Σύρον ἀρραβάνες Βασιλῆς Νιότη,
διελκτῆς ἀλήθεια νέας, ποῦ σὲ χάρις εἶναι πρῶτος,
μὲ τὸν Ἰωάννη Δράκον, παλληκαρὶ ζηλευτό,
ποῦ πολὺ σπασιὸς τὰς βόσκεις κι' ἄλλα σὰν κι' αὐτὸ
Κι' ὁ Ρωμῆος θεομῶς εὐχῆται μὲ δὴ λόγια νέτα σκέπη
νὰ τοῦ σταίλουν σὲ λιγάνι καὶ τοῦ γάμου τὰ κουρεπτά.

Ὁ «Ρωμῆος», ἐπισταμένως τὴν κατάστασιν ἰδὼν,
στῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μένει πάλιν τὴν ὁδόν,
μόνο πῆγε παραπάνω, αὐξων πενηνταοκτὼ,
συνρεῦει μ' ἄλλα σπῆτια καὶ μ' ὀρίζοντ' ἀνοιχτό.